

ผลกระทบการดื่มสุราเมรัยของพระภิกษุที่มีผลต่อความศรัทธา It Affects the Monks' Drinking Liquor which Affects their Faith

พระครูสังฆรักษ์พีรวัส ญาณโสภโณ¹, พูนศักดิ์ กมล²

Phrakhru Sangkarakpeerawat Yanasopano¹, Poonsak Kamol²

วิทยาลัยสงฆ์ชัยภูมิ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย^{1,2}

Chaiyaphum Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University^{1,2}

Corresponding author, e-mail: poonsakkamol@gmail.com²

บทคัดย่อ

บทความเรื่องนี้เป็นการศึกษาถึงผลกระทบการดื่มสุราเมรัยของพระภิกษุที่มีผลต่อความศรัทธา พระวินัยของพระสงฆ์ที่เป็นผลทางด้านโลกวัชชะ ที่จัดเป็นพระวินัยที่มีโทษร้ายแรง และก็มีข้อที่เป็นวินัยที่เบาแต่เป็นโทษที่ทางโลกติเตียน จึงควรศึกษาให้เข้าใจทั้งในเรื่องของวินัยบัญญัติ และในทางโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะประชาชนที่ เป็นผู้คอยรักษาดูแลพระภิกษุในพระพุทธศาสนาต้องคอยดูแล และมีความเข้าใจในพระวินัยเป็นอย่างดี ดังนั้น ปัญหาเรื่องพระภิกษุสงฆ์ดื่มสุราเมรัย จึงทำให้เกิดผลต่อความศรัทธาของประชาชน เป็นอย่างมาก

คำสำคัญ: สุราเมรัย, พระภิกษุ, ความศรัทธา

Abstract

This article is a study of the effects of monks' drinking alcohol on their faith. The discipline of monks that is the result of worldly vajja which is classified as a discipline that carries severe punishment and there is a discipline that is light but is a punishment that the world criticizes. Therefore, you should study to understand both the discipline and rules. And in the world, especially as people who take care of monks in Buddhism, they must take care of them and have a good understanding of the Vinaya. Therefore, the problem of monks drinking alcoholic beverages As a result, it greatly affects the faith of the people.

Keywords: liquor, monk, faith.

บทนำ

ในพุทธกาล พระพุทธเจ้าพระองค์ได้ทรงปรารภไว้ในอุปกิเลสสูตรสูตร ว่าด้วยความมัวหมองของพระ คือ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เครื่องมัวหมองของพระจันทรและพระอาทิตย์อันเป็นเหตุให้พระจันทร์และพระอาทิตย์ไม่ส่องแสงไฟโรจน์มี 4 ประการ คือ เมฆ 1 หมอก 1 ควันและละออง 1 ราหูจ่อมอสุร 1 ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อุปกิเลส (เครื่องมัวหมอง) ของสมณพราหมณ์ทั้งหลาย อันเป็นเหตุให้สมณพราหมณ์ไม่สง่างาม ไม่รุ่งเรืองไฟโรจน์ มี 4 ประการ คือ ดื่มสุราและเมรัย 1 เสพเมถุนธรรม 1 ยินดีทองและเงิน 1 เลี้ยงชีวิตด้วยมิจฉาชีพ 1 สมณพราหมณ์บางพวกถูกราคะ และโทสะครอบงำแล้ว อวิชชาห่อหุ้มแล้ว

ย่อมดื่มสุราเมรัย เสพเมถุนธรรม เป็นผู้ไม่รู้แจ้ง ยินดีทองและเงินสมณพราหมณ์บางพวกเลี้ยงชีวิตด้วยมิฉาชีพ

สมณพราหมณ์พวกนี้ ย่อมไม่สง่างาม ไม่รู้เรื่องโพธิญาณเป็นที่รู้กันว่าไม่บริสุทธิ์มีธุลี คือ กิเลสอันความมืดปกคลุมแล้ว เป็นทาสตัณหาถูกตัณหาชักจูงไป ย่อมเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏไม่สุดสิ้นจากข้างต้น กล่าวโดยสรุปว่า อุปกิเลสสูตร พระองค์ตรัสสอนสมณะพราหมณ์หรือนักบวชโดยเฉพาะ จะได้ตัดสินญกว่านักบวชประเภทไหนควรแก่การเคารพนับถือ หรือควรแก่การดำเนินหรือขจัดออกจากพระพุทธศาสนา สำหรับสุราและเมรัยนั้น ถึงแม้ว่าพระวินัยจะมีข้อห้ามปรับอาบัติพระภิกษุที่ดื่มสุราเพียงแค่อาบัติสถานเบา คืออาบัติปาจิตตีย์เท่านั้น แต่เนื่องจากเป็นโลกวัชชะคือชาวบ้านตลึงนินทา ตำนานิตีเยน ชาวบ้านรับไม่ได้กับพฤติกรรมแบบนี้ เป็นความเศร้าหมองหรือความเสื่อมเสียต่อวงการคณะสงฆ์ จึงต้องจับพระที่ดื่มสุราสึกจากเพศบรรพชิต เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีคณะสงฆ์และพระพุทธศาสนาให้ดำรงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

สำหรับพระภิกษุในพระพุทธศาสนา จะมีพระวินัยบัญญัติที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบทขึ้นโดยเฉพาะในเรื่องการดื่มสุราและเมรัย คือ สุรา ปานวรรค ซึ่งพระพุทธองค์ทรงบัญญัติไม่ให้พระภิกษุดื่มสุราและเมรัย รวมถึงปรับโทษพระภิกษุผู้กระทำให้ต้องอาบัติปาจิตตีย์

จากการศึกษาด้านจริยศาสตร์ พบว่า ปัญหาการละเมิดพระวินัยของพระภิกษุสงฆ์ในสังคมไทยยุคปัจจุบันนี้มีแนวโน้มเพิ่มมากยิ่งขึ้น โดยลำดับ ทั้งที่ปรากฏเป็นข่าวรายวันและไม่เป็นข่าว ทั้งนี้พระภิกษุสามเณรขาดการศึกษาพระวินัยให้เข้าใจอย่างจริงจัง เมื่อไม่เข้าใจในหลักคำสอน หรือหลักปฏิบัติที่ตรงตามถูกต้องย่อมไม่รู้แนวทางหรือวิธีการปฏิบัติที่ถูกต้องย่อมนำไปสู่การปฏิบัติที่ผิดพลาด ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียศรัทธาแก่พระพุทธศาสนาเป็นอันมาก พฤติกรรมการล่วงละเมิดจริยธรรมของพระภิกษุสามเณรที่ตกเป็นข่าวดังกล่าวนี้ ถือได้ว่าเป็นเรื่องที่ควรแก่การศึกษาวิเคราะห์ต่อไปว่าทำไม หรือเพราะเหตุใดพระภิกษุสงฆ์ยุคปัจจุบันนี้จึงได้มีแนวโน้มหรือทัศนคติต่อการล่วงละเมิดพระวินัย เป็นเรื่องเล็กน้อยเป็นเรื่องปกติ โดยไม่ละอายต่อพระวินัย ทั้งที่เป็นกรอบแนวความคิดและเป็นแนวทางปฏิบัติในการดำรงไว้ซึ่งสมณะเพศเป็นสำคัญ

ปัญหาดังกล่าวนี้เคยเกิดขึ้นแล้วในครั้งพุทธกาล โดยพระพุทธองค์ทรงป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการบัญญัติข้อห้ามประพฤติดังต่อไปนี้ ตลอดถึงขั้นตอนของการวินิจฉัยอธิกรณ์ในเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วให้เป็นไปตามพระวินัยที่ทรงบัญญัติไว้เป็นแบบอย่างขั้นตอนดังกล่าวนี้ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เมื่อเกิดเรื่องเสียหายขึ้น ตรัสสั่งให้ประชุมสงฆ์เนื่องจากมิได้ทรงบัญญัติ สิกขาบทไว้ล่วงหน้า
2. ตรัสสอบถามภิกษุผู้เป็นต้นเรื่องในที่ประชุมสงฆ์เพื่อความกระจ่างแก่พระสงฆ์อื่น
3. แสดงโทษแห่งความประพฤติดังกล่าว และอานิสงส์แห่งความสำรวม
4. ทรงบัญญัติสิกขาบท ห้ามประพฤดิเรื่องนั้นอีก ส่วนภิกษุผู้ก่อเรื่องเสียหายถือเป็นต้นบัญญัติ (อาทิกำมิกะ) ไม่ทรงปรับเป็นความผิด แต่ให้ถือเป็นเยี่ยงอย่างที่ไม่ดีที่พระสงฆ์อื่นไม่ควรกระทำตามเมื่อภิกษุรูปอื่นๆ ล่วงละเมิดสิกขาบทนั้นจึงจะมีโทษตามบทบัญญัติแห่งสิกขาบทที่ทรงบัญญัติไว้แล้ว (พระปริยัติคุณูปการ, 2553)

รายงานเล่มนี้ จึงมีความสนใจศึกษาในเรื่องพระวินัยของพระสงฆ์เถรวาทที่เป็นปณณัติวัชชะ (โทษทางพระวินัยสงฆ์) กับบทบัญญัติว่าด้วย โลกิตีเยน (โลกวัชชะ) มาประกอบกันและหาแนวทางในการที่จะสร้างความเข้าใจและสร้างศรัทธาทั้งในฝ่ายของพระภิกษุสามเณรผู้รักษาคำสอน และเป็นผู้รักษาพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ซึ่งพระวินัยที่เป็นเรื่องของหลักคำสอนเป็นสิกขาบทเป็นกฎกติกาที่พระสงฆ์ยอมรับและเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา รวมถึงแนวทางการป้องกันการประพฤติดังกล่าว

พระภิกษุสามเณรและแนวทางที่จะช่วยกันทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาช่วยกันดูแลสอดส่องพระภิกษุสามเณร อุปถัมภ์ค้ำชูพระพุทธศาสนา ให้อยู่ตราบนานเท่านาน

พระวินัยที่มาจากพระปาฏิโมกข์และอนุบัญญัติ

พระธรรมและพระวินัยนั้นอยู่ในการบริหารกิจการคณะสงฆ์ด้านการปกครองคณะสงฆ์ ซึ่งในสมัยพุทธกาลนั้นเป็นไปในรูปแบบของระบอบสามัคคีธรรม ยึดถือพระธรรมวินัยเป็นหลักหรือเป็นแม่บทในการปกครองคณะสงฆ์ทุกประการ ซึ่งรูปแบบของระบอบการปกครองนี้ เป็นหลักของการปกครองในหลักของพุทธปรัชญาที่พระองค์ทรงแสดงและบัญญัติไว้ให้ภิกษุสงฆ์ตามแนวทางพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าทรงใช้หลักพระธรรมวินัยในการปกครองของสงฆ์เป็นหลัก โดยยึดเป็นรูปแบบในการดำเนินงานในทางพระพุทธศาสนาที่ต้องอาศัยภาวะผู้นำเป็นสำคัญ ทั้งนี้เพราะไม่มีระบบการใช้กำลังบังคับให้ปฏิบัติตามผู้นำ การที่ผู้ใดปกครองจะทำตามคำสั่งของผู้นำจึงไม่ขึ้นอยู่กับผู้นำเป็นสำคัญ โดยเฉพาะพระอุปัชฌาย์และอาจารย์นับเป็นหน่วยปกครองที่ได้ทรงบัญญัติขึ้นเพื่อใช้ในการปกครองสงฆ์ที่มีลักษณะควบคุมดูแล นอกจากนั้น ก็มีแต่พระธรรมวินัยที่ใช้ควบคุมวัตรปฏิบัติของสงฆ์ ซึ่งผู้ดูแลพระวินัยก็คือสงฆ์ที่อยู่ด้วยกันนั่นเอง ผู้ระงับอาบัติหรือการทำผิดพระวินัยก็เป็นอำนาจของสงฆ์ แม้แต่การระงับอธิกรณ์ก็เป็นอำนาจของสงฆ์เช่นกัน อุปัชฌาย์และอาจารย์นั้นถือว่าเป็นตัวแทนการปกครองที่ยึดถือผู้มีความรู้ อายุพรรษามาก เคารพพรรษาที่อ่อนกว่า เท่ากับที่ปกครองน้องแต่มีธรรมวินัยกำกับอยู่เบื้องหลัง

ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 “วินัย” หมายความว่า ระเบียบแบบแผน และข้อบังคับ, ข้อปฏิบัติ, สิกขาบทของภิกษุ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542)

ปณณัตติวัชชะ หมายถึง อาบัติที่เป็นโทษทางพระบัญญัติ คือ คนสามัญทำเข้าไม่เป็นความผิด ความเสีย เป็นผิดเฉพาะแก่ภิกษุ โดยฐานละเมิดพระบัญญัติ เช่น ฉันทอาหารในเวลาวิกาล (หลังเที่ยง) ขุดดิน ใช้จิวรที่ไม่ได้พินทุ นุ่งนอนบนเตียงตั้งที่ไม่ได้ตรึงทำให้แน่น เป็นต้น (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต), 2546)

คำว่าปณณัตติวัชชะ โทษทางพระบัญญัติ คือ เป็นโทษทางพระวินัย ทำแล้วมี ความผิดเฉพาะพระภิกษุ ชาวบ้านไม่มีความผิด เช่น ขุดดิน ยืนปัสสาวะ ยืนทานข้าว ยืนดื่ม น้ำ ฉันทอาหารหลังเที่ยง เป็นต้น (ญาณวชิระ, 2556)

ประเภทของสิกขาบทที่ปรับอาบัติ คำว่าอาบัติ มาจากภาษาบาลีว่า “อา+ปตติ” แปลว่า ตกลงไป, รุดไป, ลื่นลงไป หมายถึง “การต้อง, การล่วงละเมิด” (วิ มหา. (ไทย), 1/1/354-356) พระพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติขึ้นความผิดของการละเมิดสิกขาบท (ไม่ประพฤติตาม) แยกประเภทตามความหนักเบาของอาบัติ ได้ดังนี้คือ ความผิดขั้นสูงสุด เรียกว่า ปาราชิก รองลงมาตามลำดับ คือ สังฆาทิเสส, อนิยต, นิสสัคคีย-ปาจิตติย, ปาจิตติย, ปาฏิเทสนียะ, เสขียะ และข้อปลีกย่อย ซึ่งแต่ละบัญญัติมีจำนวนและรายละเอียดต่างกันไป รวมกันได้ 227 สิกขาบท หรือที่เรียกว่า “พระปาฏิโมกข์” ที่พระภิกษุทุกรูปต้องถือปฏิบัติให้เคร่งครัดนั่นเองอาบัติที่ยกขึ้นเป็นสิกขาบทที่มาจากพระปาฏิโมกข์มี 7 สิกขาบท และที่ไม่ได้มาในพระปาฏิโมกข์อีก 1 สิกขาบท ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1. ครุกาบัติ หมายถึง อาบัติหนัก ที่มีโทษร้ายแรง มี 2 อย่าง คือ 1) ปาราชิก 4 แปลว่า (ผู้พ่ายแพ้) ซึ่งหมายถึง ผู้แพ้กำหนดทางชีวิตการเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา อาบัติ ปาราชิก เป็นอาบัติหนักที่สุด ภิกษุใดเมื่อต้องอาบัติปาราชิกแล้วจะขาดจากความเป็นภิกษุทันที ถ้าสึกออกไปแล้วและกลับเข้ามาบวชใหม่ ก็ไม่เป็นพระ แต่ถ้ายังไม่สึกออกไปและถ้าร่วมทำสังฆกรรมใด ก็จะทำให้สังฆกรรมนั้นเสียทั้งหมด แต่ถ้ายัง

อยู่ครองผ้าเหลืองหลอกให้คนกราบไหว้อยู่ ก็จะเป็นบาปหนาขึ้นเรื่อย 2) สังฆาติเสส 13 แปลว่า (อาบัติอันจำปรารภนาสงฆ์ในกรรมเบื้องต้นและกรรมที่เหลือ มูลเหตุแห่งอาบัตินี้มี 13 สิกขาบท ภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาติเสสแล้ว ต้องรับโทษที่เรียกว่า การอยู่ “ปริวาสกรรม (อยู่กรรม)” เป็นอาบัติที่หนัก รองลงมา

2. ลหุกาบัติ หมายถึง อาบัติเบา มี 5 อย่าง คือ 3) อนียต 2 แปลว่า (ไม่แน่, ไม่ แน่นนอน) เป็นอาบัติที่อยู่ระหว่าง “ปาราชิก หรือ สังฆาติเสส หรือปาจิตติย โดยสาระสำคัญ คือ “ภิกษุผู้เดียวสำเร็จการนั่งอยู่กับมาตุคาม(สตรี) ผู้เดียว ในที่ลับหู 1 หรือในที่ลับตา 1 4) นิสัคคียปาจิตติย 30 แปลว่า (จำต้องสละ อาบัติสิกขานี้ภิกษุจำต้องสละสิ่งของที่เป็น มูลเหตุแห่งอาบัติก่อน (ประกอบด้วย จีวรวรรค 10, โกสิยวรรค 10, ปัตตวรรค 10) 5) ปาจิตติย 92 แปลว่า (การละเมิดชกกุลธรรมให้ตก) ย่อมผินต่ออริยมรรค เป็นเหตุแห่ง ความลุ่มหลงแห่งจิต เพราะเหตุนี้จึงเรียกความละเมิดนั้นว่า ปาจิตติย (ประกอบด้วย มุสาวาทวรรค 10 , ญตกามวรรค 10, โอวาทวรรค 10, โภชนวรรค 10, อเจลกวรรค 10, สุราปานวรรค 10 , สัปปณวรรค 10, สหธรรมิกวรรค 12, รตนวรรค 10, 6) ปาฏิเทสนียะ 4 แปลว่า (จะพึงแสดงคืน) หมายถึง ธรรมที่น่าตึดยในศาสนาของพระสุคต ความผิดที่ต้องแสดงคืน คือ ต้องอาบัติเกี่ยวกับบุคคลใดให้แสดงกับบุคคลนั้น 7) เสขียะ 75 แปลว่า (สิ่งที่ พึงศึกษาอันควรปฏิบัติ) ข้อนี้เป็นเบื้องต้น เป็นพุทธบัญญัติที่ได้เตือนสติให้ภิกษุสงฆ์พึง สำรวมกาย วาจา ใจ เมื่อเข้าไปอยู่ในที่ชุมชนหรือในละแวกบ้านของผู้อื่น เพื่อยังให้เกิดความเสื่อมใสของบุคคลในชุมชนนั้นๆ จะได้มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนา (ประกอบด้วย สารูป 26, โภชนปฏิสังยุต 30, ธรรมเทศนาปฏิสังยุต 16, ปกิณกะนอกโทษ ขึ้นเบาเรียกเป็นคำศัพท์ว่า อาบัติอุลลัจจัย, อาบัติทุกกฏ, และ อาบัติทุพภาษิต” ซึ่งเป็น สิกขาบทที่ไม่ได้มีอยู่ในพระปาติโมกข์ ได้แก่

- อุลลัจจัย แปลว่า (ความล่งละเมิดที่หยาบ) ภิกษุแสดงอาบัติอุลลัจจัยในที่ใกล้ ภิกษุรูปหนึ่งและภิกษุรับอาบัตินั้น โทษเสมอด้วยอุลลัจจัยนั้นไม่มี ฉะนั้นจึงเรียกโทษนั้นว่า อุลลัจจัย เป็นอาบัติหนัก รองลงมาจากปาราชิก และสังฆาติเสส มูลเหตุเกิดขึ้นเมื่อตั้งใจจะ ละเมิดอาบัติ 2 อย่างนั้น แต่ทำไม่สำเร็จสมบูรณ์ เพียงแต่คิดเจตนาจะกระทำ เช่น มีความกำหนัด มีจิตปฏิพัทธ์มีอารมณ์เพศคิดจะร่วมเพศ แต่ยังไม่ได้ทำก็จะอาบัติอุลลัจจัย

- ทุกกฏ แปลว่า (ทำไม่ดี) กรรมใดผิดพลั้งและพลาด กรรมนั้นชื่อว่าทำไม่ดี คนทำ ชั่วอันใดในที่แจ้งหรือในที่ลับ บัณฑิตทั้งหลายย่อมติเตียนว่าเป็นคนทำชั่ว ทำไม่ดี ทำผิด เพราะเหตุนี้กรรมนั้นจึงเรียกว่าทุกกฏ เป็นอาบัติเบา ส่วนมากเกี่ยวกับมารยาทต่างๆ ที่ไม่เหมาะสม

- ทุพภาษิต แปลว่า (พูดไม่ดี, คำชั่ว, คำเสียหาย) บทใด อันภิกษุกล่าวไม่ดี พูดไม่ดี และเศร้าหมอง วิญญูชนทั้งหลายย่อมติเตียน บทใด เพราะเหตุนี้ บทนั้น จึงเรียกว่า ทุพ ภาษิต “พูดไม่ดี” เป็นอาบัติที่เกิดจากความ ผิดพลาดในการพูดไม่เหมาะสมการปรับ อาบัติ ทุกกฏ หรือ อาบัติทุพภาษิตเป็นการลงโทษขั้นพื้นฐาน จนเป็นที่เสื่อมเสียแก่ตนเองและหมู่คณะ ขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อยและขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ทั้งยังให้ผู้ทักนั้บถิพระพุทธศาสนาขาดความเลื่อมใสศรัทธา เป็นเหตุให้พระศาสนาเสื่อมได้เมื่อภิกษุ รูปใดรูปหนึ่งต้องอาบัติ ก็ถือว่าภิกษุรูปนั้นไม่บริสุทธิ์ จะไม่สามารถลงโบสถ์ร่วมทำสังฆกรรมกับภิกษุอื่นๆ ได้ จึงต้องแก้อาบัติให้ตนกลับมีความบริสุทธิ์เสียก่อน การไม่กระทำความผิดข้อใด ก็คือการรักษาศีลให้บริสุทธิ์อย่างเคร่งครัดนั่นเอง (วิ.มหา. (ไทย) 1/1/354- 356)

ในพระวินัยในฝ่ายสงฆ์คล้ายๆ กับกฎหมายของพระภิกษุที่จะต้องปฏิบัติตามมีโทษอยู่ 2 สถาน คือ มีอาบัติหนักที่มีโทษร้ายแรง และมีอาบัติเบาที่มีโทษลดหลั่นกันลงมา ซึ่งโทษแต่ละอย่างนั้น บางข้อที่เป็นอาบัติหนักก็จะเป็นโทษที่มีชาวบ้านติเตียนอยู่ด้วย และโทษที่มีอาบัติเบาบางข้อก็มีชาวโลก ติเตียน

ด้วย เพราะฉะนั้น จึงต้องดูไปแต่ละสิกขาบท เพราะสิทธิในความเป็นคนหรือสิทธิในความเป็นมนุษย์ของพระภิกษุที่เป็นประชาชนหนึ่งใน 70 กว่าล้านคนในประเทศไทยยังเป็นประชากรที่นับอยู่ในสามะโนครว์ของประเทศไทย แต่อยู่ในบุคคลที่ได้รับการยกเว้นในกฎหมายบางข้อและได้รับสิทธิพิเศษในการอยู่ร่วมกับสังคมในหลายด้านเช่นกัน เพราะฉะนั้น การจะอยู่ร่วมกับสังคมจะเป็นจะต้องมีกฎระเบียบหรือมีข้อ กฎหมายบางข้อที่ช่วยช่วยดูแลพระภิกษุสามเณรให้อยู่ในพระธรรมวินัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคณะสงฆ์ด้วย ว่าด้วยการลงโทษ

1) อาบัติเบาที่ยังแก้ไขได้ หมายถึง อาบัติที่เมื่อต้องแล้วจะต้องแสดงแก่ ภิกษุด้วยกันหรือการประจานต่อหน้าภิกษุด้วยกันเพื่อให้พ้นจากอาบัตินั้น เป็นอาบัติที่แก้ไขได้ และเป็นอาบัติที่เบาไม่ทำให้ขาดจากความเป็นพระภิกษุ เช่น อนียต เป็นต้น

2) อาบัติหนักที่แก้ไขได้ หมายถึง เป็นอาบัติที่หนักแต่ยังพอแก้ไขได้ คือ อาบัติสังฆาติเสสจะต้องมีการไปอยู่ปริวาสกรรมอย่างน้อย 10 วันเป็นการลงโทษภิกษุ ผู้กระทำอาบัติที่เลวทราม คือ ให้อยู่ในที่แจ้งและนับราตรหรือวันอย่างน้อย 10 วันเพื่อให้สำนึกถึงความผิดที่ตนได้ทำ มีภิกษุพยายามทำน้ำอสุจิให้เคลื่อน เป็นต้น (วิ.ป. (ไทย) 8/8/129)

3) อาบัติหนักที่แก้ไขไม่ได้ หมายถึง และอาบัติที่หนักแก้ไขไม่ได้ คือ อาบัติปาราชิกทำให้ขาดแต่ความเป็นภิกษุไม่มีสังฆาสร่วมกับภิกษุสงฆ์ถือว่าเป็นการประหารชีวิต ในฝ่ายพระสงฆ์เลย มี 4 ข้อ คือ 1) เสพเมถุนแม้กับสัตว์เดรัจฉาน 2) ถูเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้ 3) ข่มขืน 4) อวดอุตริมนุสสรธรรมที่ไม่จริง (วิ.ป. (ไทย) 8/8/670)

เมื่อว่าโดยพระวินัย กล่าวโดยฐานของปณัตติวัชชะ (โทษทางพระวินัย) การที่พระพุทธรเจ้าบัญญัติสิกขาบทหรือศีลสำหรับพระภิกษุนั้น มีเรื่องราวที่พระภิกษุในสมัยพุทธกาลได้กระทำความผิดในแต่ละข้อแล้วพระองค์ได้ยกอาบัตินั้นขึ้นมาแสดงแก่พระภิกษุสาวกในสมัยพุทธกาล เป็นการบัญญัติสิกขาบทในแต่ละข้อให้พระภิกษุได้ประพฤติดูกต้อง ตามรอยของความเป็นสมณสัญญาหรือ ให้รู้ว่าได้สมาทานความเป็นพระ จำเป็นจะต้องประพฤติดำพระวินัย ผู้เขียนมองว่า พระวินัยมีความละเอียดอ่อนมีตัววินัยล้วน ที่เป็นคำสอนที่พระพุทธรเจ้าบัญญัติ และมีอนุบัญญัติหรือรายละเอียดของแต่ละสิกขาบทนั้นๆ รวมถึงเหตุผลในการบัญญัติสิกขาบทเหล่านั้น ตามเรื่องราวที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เพราะฉะนั้นแล้วพระวินัยเหล่านี้จำเป็นอย่างยิ่งที่พระภิกษุสามเณร จะต้องศึกษาและทำความเข้าใจอย่างละเอียดและช่วยกันรักษาคำสอนซึ่งถือว่าเป็นศาสดาแทนพระพุทธรเจ้า รวมถึงพุทธศาสนิกชนที่รักและรักษพระพุทธศาสนา จำเป็นต้องช่วยกันทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เมื่อเห็นพระท่านล่วงละเมิดสิกขาบท ก็สามารถบอกโดยธรรม (เจตนาดี, วิธีที่ดี) ได้ เพราะสี่ ตีนยังรู้พลาดนักปราชญ์ยังรู้พลั้ง อย่างนี้ย่อมเกิดประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา และและยังมีข้อที่เป็นโทษในทางโลก หรือเรียกว่า โลกวัชชะ ซึ่งสิกขาบทบางข้อนั้นอาจจะเป็นข้อเบา ในฝ่ายของพระธรรมวินัย แต่อาจจะหนักหรือสังคมประมาณ (รับไม่ได้) สำหรับประชาชนชาวโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันนี้โลกวิวัฒนาการเป็นโลกออนไลน์มีการสื่อสารตอบโต้กันโดยไม่ต้องเดินทางไปหากันใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตหรือโทรศัพท์มือถือต่างๆ สามารถรับรู้ ข่าวสารและแสดงความคิดเห็นในทันทีทันใดจึงปรากฏข่าวที่พระล่วงละเมิดพระธรรมวินัย และข้อที่เป็นโลกวัชชะด้วยที่ผู้เขียนได้ยกขึ้นมานั้นมิได้เจตนาจะกล่าวหาว่า พระภิกษุประพฤติดุทุกรูป แต่แสดงให้เห็นถึงข้อบัญญัติที่มีความแตกต่างกันระหว่างโทษทางพระวินัย (ปณัตติวัชชะ) และโทษที่โลกติเตียน (ประชาชนรับไม่ได้) โลกวัชชะ พอเป็นแนวทางความรู้ต่อไปได้

บทบัญญัติว่าด้วยโลกดิเตียน (โลกวัชชะ)

ตามพระวินัย สำหรับโทษของอาบัติที่เป็นโลกวัชชะ ซึ่งสิกขาบทบางข้อเป็นอาบัติหนักหรือบางข้อเป็นอาบัติเบา แต่ประชาชนให้ความสนใจและเกี่ยวข้องกับข้อกฎหมาย จึงจำเป็นจะต้องให้สละสมณเพศไปก็มีอยู่ตามข่าวต่างๆ เพราะฉะนั้นโทษที่เป็นฝ่ายของโลกวัชชะนั้น ถือว่ามีความร้ายแรงมากกว่า ปณณัตติวัชชะ ถึงกระนั้นพระสงฆ์ที่บวชเข้ามาในพุทธศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฝ่ายเถรวาทของประเทศไทยจำเป็นจะต้องศึกษาให้เข้าใจถึงข้อปฏิบัติหรือเรียกว่า “วินัย” ที่ประกอบด้วยสิกขาบทหรือข้อปฏิบัติต่างๆ แล้ว ปฏิบัติให้ถูกต้องตรงตามพระธรรมวินัยก็จะเกิดประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งอยู่ในสังคมที่เป็นวัดที่มีความเชื่อมโยงกับชุมชนสังคมจำเป็นจะต้องพระธรรมวินัยในเป็นเครื่องคุ้มครองเหมือนมีบ้านที่มีรั้วรอบขอบชิด โจรหรืออันตรายต่างๆ ก็ไม่สามารถทำร้ายได้ เพราะฉะนั้นการที่จะพูดถึงโลกกัวัชชะ ก็คือเป็นพฤติกรรมของพระที่ประชาชนช่วยกันดูแลสอดส่องให้พระภิกษุสามเณรประพฤติปฏิบัติธรรมให้อยู่ในกรอบของความเป็นพระภิกษุได้

โลกวัชชะ ในนิยามของคนไทยหมายถึงพฤติกรรมด้านลบของพระสงฆ์ที่ “ชาวโลกดิเตียน” ดังนั้น จึงหมายรวมเอาพฤติกรรมทุกอย่างตั้งแต่กิริยาไม้อารมณ์เล็กๆ น้อยๆ เช่น หัวเราะเสียงดัง สุกดิบหรือในที่สาธารณะ จนกระทั่งการความผิดใหญ่ เช่น เสพยาบ้าและโก่ง เงินบริจาค เป็นต้น โลกวัชชะจึงถูกใช้แบบครอบคลุมทุกสถานการณ์จนล้นความหมายดั้งเดิมที่พระพุทธเจ้าทรงใช้ไปเสีย

การแปลความหมายของโลกวัชชะว่าเป็น “พฤติกรรมที่ชาวบ้านติเตียน” ทำให้ชาวพุทธเข้าใจผิดไปว่า พฤติกรรมทุกอย่างที่ชาวบ้านติเตียนย่อมไม่เหมาะสมและสามารถนำไปสู่ การกำหนดเป็นวินัยของพระสงฆ์ได้ ซึ่งแน่นอนว่า สิกขาบทหลายข้อก็เกิดจากการติเตียนของชาวบ้าน

1. อาบัติหนักที่เป็นโลกวัชชะ หมายถึง

1.1 ปาราชิก 4 ข้อ 1) เสพเมถุน แม้กับสัตว์เดรัจฉาน 2) ถูเอาทรัพย์ที่ เจ้าของไม่ได้ให้ 3) ข่มขืน 4) อวดอุตริมนุสสรธรรมที่ไม่จริง (วิ.ป. (ไทย) 8/8/670) ใน 4 ข้อ อาบัติปาราชิกทั้ง 4 ข้อ เป็นวินัยร้ายแรง แก้ไขไม่ได้ สามารถขาดจากความเป็นพระ ไม่สามารถกลับมาบวชได้อีกและเป็นสิ่งที่ชาวโลกดิเตียนหรือเป็นโทษทางโลก (โลกวัชชะ) ด้วย ถึงแม้ว่าการอวดอุตริมนุสสรธรรมที่ไม่จริงจะดูไม่ได้ร้ายแรงในสายตาชาวโลก แต่ปัจจุบันนี้มีความสำคัญอยู่มาก เพราะคนในประเทศไทยเรายังมีความศรัทธาในตัวบุคคลไม่ ว่าจะเป็นพระเกจิ หรือ ผู้มีคุณวิเศษต่างๆ และนำไปสู่การล่อลวง หรือการทำให้เสียทรัพย์มากมาย จนเกิดวิกฤตการณ์ศรัทธาพระพุทธศาสนาในประเทศไทย

1.2 สังฆาทิเสส 13 ข้อ (อาบัติหนักที่แก้ไขได้ ที่เมื่อละเมิดแล้วต้องอยู่ปริวาส คล้ายๆ กับการลงโทษต้องอยู่จำคุกกลางแจ้งเพื่อบอกสงฆ์อย่างน้อย 10 ราตรี) ส่วนใหญ่เป็นโทษทางพระวินัยมี 13 ข้อดังนี้

1) สุกวิสัทธิสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการจงใจทำน้ำอสุจิให้เคลื่อน ภิกษุจงใจทำน้ำอสุจิให้เคลื่อนต้องอาบัติสังฆาทิเสส

2) กายสังสัคคสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการถูกต้องกายกับมาตุคาม ภิกษุมีความกำหนัดจับต้องกายหญิง ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

3) พุณฺณจลาจลสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการพูดเกี้ยวหญิง ภิกษุมีความกำหนัดพูดเกี้ยวหญิง

4) อตฺตกามปาริจริยสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการให้บำเรอความใคร่ของตน ภิกษุพูดล่อลวงให้ใคร่ของตน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

5) สัณฺยจริตตสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการห้ามภิกษุชกสือ ภิกษุพูดชกสือ ให้ชายหญิงเป็นสามีภรรยากัน หรือเป็นชู้รัก โดยที่สุดแม้พูดชกสือให้เขาอยู่ร่วมกันชั่วคราว ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

6) กฎการสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการก่อสร้างกุฏิ ภิกษุสร้างกุฏิเป็นของส่วนตัวมีประมาณ คือ ยาวเกิน 12 คืบ กว้างเกิน 7 พระสุศต ในที่สาธารณะ โดยไม่ให้สงฆ์กำหนดที่ให้สงฆ์ทิสเส

7) วิหารการสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการสร้างวิหาร ภิกษุสร้างวิหารขนาดใหญ่เป็นของส่วนตัวในของทายกโดยไม่ให้สงฆ์กำหนดที่ให้ก่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

8) ปฐมพุทธุทสสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยภิกษุขัดเคืองมีโทษะข้อที่ 1 ภิกษุก่ล่าวหาภิกษุอื่นด้วยปารชิก ถ้าปารชิกโดยไม่มีมูลความจริง ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

9) ทุตยพุทธุทสสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยภิกษุขัดเคืองมีโทษะข้อที่ 2 ภิกษุพยายามหาเรื่องก่ล่าวว่า ภิกษุอื่นด้วยอาบัติปารชิกโดยไม่มีมูลความจริง ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

10) สังฆเภทสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการทำสงฆ์ให้แตกกัน ภิกษุทำสงฆ์ให้แตกแยกกัน

11) สังฆเภทานุวัตตสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยภิกษุประพฤติตามและก่ล่าวสนับสนุนภิกษุผู้ทำสงฆ์ให้แตกกัน

12) ทุพพจสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยภิกษุเป็นคนว่ายาก ภิกษุประพฤติตนเป็นคนว่ายากสอนยาก

13) กุลทุสกสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยภิกษุผู้ประทุษร้ายตระกูล ภิกษุประทุษร้ายตระกูลคือ ประกบคฤหัสถ์ (วิ.ม.หา.(ไทย) 1/195/180-181)

สำหรับพระภิกษุที่ดื่มสุรา เป็นโลกวัชชะ ทำให้ชาวบ้านติฉินนินทา ตำนินติเตียน ชาวบ้านรับไม่ได้กับพฤติกรรมแบบนี้ เป็นความเศร้าหมองหรือความเสื่อมเสียต่อวงการคณะสงฆ์ จึงต้องจับพระที่ดื่มสุราสึกจากเพศบรรพชิต เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีคณะสงฆ์และพระพุทธศาสนา มีตัวอย่างในข่าว เช่น

เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2566 นายวีระพล รักเสมอวงศ์ แอดมินเพจบ้านดุงอภิตต รับแจ้งจากสารวัตรกำนัน ต.บ้านชัย อ.บ้านดุง จ.อุดรธานี ว่ามีพระภิกษุเมาแอไปนอนอยู่แคร่หน้าบ้านชาวบ้านที่บ้านนาคำ ต.นาคำ อ.บ้านดุง จ.อุดรธานี ชาวบ้านตื่นมาเห็น จึงแจ้งให้มาตรวจสอบ พบพระภิกษุเมาแอพูดจาจกวน ทราบชื่อเพียงพระอาจารย์มล อายุประมาณ 51 ปี ซึ่งบอกว่าชัรบมาจากวัดที่ อ.โพนพิสัย จ.หนองคาย มาหาพระที่วัดในหมู่บ้าน และชวนกันกินบุญกระดกเหล้าคนละเป็กสองเป็ก เพราะวันนี้มีงานบุญประจำของบ้าน แต่ผิดใจกับพระอีกรูปนิดหน่อย เพราะพระอีกรูปอยากดื่มพญานาค แต่อาตมาชอบเหล้าขาว และขอเงินอาตมา อาตมาไม่มีให้จึงถูกไล่ออกจากวัด เดินหนีมานอนที่แคร่ตรงนี้

อย่างไรก็ตาม ช่วงแรกพระรูปดังกล่าวไม่ยอมรับว่ากินเหล้าขาวมา แต่สุดท้ายจำนนต่อหลักฐานเพราะกลืนหึ่ง บอกว่ากระดกเหล้าขาวมาแค่ครึ่งขวดเท่านั้น เพราะป่วยความดัน กรดไหลย้อน หวังกินเหล้าขาวเป็นยารักษาโรคและกินแล้วทำให้สดชื่นได้ ขณะที่ชาวบ้านไม่พอใจบอกว่าหากจะกินเหล้าอย่ามาทำให้พุทธศาสนาเสื่อมเสีย ไปสึกออกมากินเหล้าให้หน้าใจ มาอาศัยผ้าเหลืองแบบนี้ไม่ได้ ไม่มีคนนับถือแล้ว (แนวหน้าออนไลน์, 2566)

ใส่สบงกึ่งเกล้า จับสึกพระแม่แอ้ กระดกไปครึ่งขวด โซเซนอน แคร่ชาวบ้าน

วันอาทิตย์ ที่ 19 มีนาคม พ.ศ. 2566, 08.01 น.

สรุปได้ว่า อาบัติปาราชิกเป็นอาบัติที่หนักแล้ว ยังมีโทษที่เป็นโลกวัชชะด้วย ตามที่ได้ยกขึ้นมา อ่างด้านบน

2. อาบัติเบาที่เป็นโลกวัชชะ หมายถึง อาบัติที่หลุดจากปาราชิกและสังฆาติเสส เมื่อละเมิดแล้วต้องปลงอาบัติต่อหน้าพระภิกษุเพื่อแสดงโทษและปฏิญาณว่าจะไม่ทำผิดอีก ทั้ง อนียต 2 นิสัคคีย-ปาจิตตีย์ 30 ปาจิตตีย์ 92 ปาฏิเทสนียะ 4 เสาขียะ 75 รวมไปถึง อาบัติที่ก้ำกึ่งระหว่างปาราชิก สังฆาติเสส หรือ อาบัติอื่น คือ ฤทธัจจย (ความล่วงละเมิดที่ หยาบ) ทุกกฎ (ทำไม่ดี) ทุพภาสิต (พูดไม่ดี, คำชั่ว, คำเสียหาย) ขอยกตัวอย่าง 2 หัว ข้อคือ

2.1 ปาจิตตีย์ 92 ซึ่งเป็นอาบัติที่จัดอยู่ในอาบัติเบาตามพระธรรมวินัยแต่มีบางข้อที่ ถ้าเมื่อทำแล้วเป็นโลกวัชชะจำต้องให้ลาสิกขาหรือสละสมณเพศได้ เช่น สุราปานวรรคข้อ ที่ 1 ห้ามดื่มสุราเมรัย มีตัวอย่างตามข่าวที่ จ.ชัยนาท พระกิงเกล้า จับสึก “หลวงพี่เม่าปรี้น” ชดเหล่าขาว อ่างเปรี้ยวปาก ติดลมไป หนอยนะโยม ชาว จับสึก “หลวงพี่เม่าแอ้” นั่งคลุกฝุ่นหน้าร้านลาบ ติด บขส. จังหวัดชัยนาท บอกกำลังรอรถเดินทางกลับบ้าน ที่ จ.ลำปาง แต่เกิดเปรี้ยวปาก จึงซื้อเหล่าขาวมาชดแต่ ดันติดลมไป หนอย เมื่อวันที่ 12 ส.ค.65 เจ้าหน้าที่สายตรวจ สภ.เมืองชัยนาท รับแจ้งเหตุ พระสงฆ์มีอาการคล้าย จึงเจอคนเมา อยู่ที่ร้านลาบแห่งหนึ่ง ริมถนนพหลโยธิน อ.เมือง จ. ชัยนาท จึงเดินทางไปตรวจสอบที่เกิดเหตุอยู่ติดกับทางออกสถานีขนส่งผู้โดยสาร จ. ชัยนาท พบพระสงฆ์ อายุประมาณ 50 ปี สภาพเม่าแอ้ ไม่มีสติ พูดจาวกไปวนมา ถามอย่างตอบอย่าง นั่งคลุกดินอยู่ที่พื้นร้าน จากการสอบถามทราบเพียงว่า จำวัดอยู่ที่วัดแห่งหนึ่งใน ต. ธรรมามูล อ. เมือง จ. ชัยนาท กำลังรอรถจะเดินทางกลับบ้านที่ จ. ลำปาง แต่เกิดเปรี้ยวปาก จึงหาซื้อเหล่าขาวกิน เทใส่กระป๋องน้ำดื่มแล้วมานั่งที่ร้านดังกล่าว โดยตั้งใจว่าจะซื้อข้าวกล่องไปฝากพนักงานที่สถานที่ขนส่ง แต่ดันติดลม ดื่มเข้าไปมากจนเม่าพับไม่ได้สติเบื้องต้น เจ้าหน้าที่ตำรวจ ต้องใช้กำลังถึง 3 นาย ช่วยกันนำตัวพระรูปดังกล่าวขึ้นรถ เพื่อไปยังวัดศรี วิชัยวัฒนาราม ที่อยู่ในตัวเมือง จ. ชัยนาท เพื่อให้พระผู้ใหญ่ทำการสึก จากนั้นจึงคุมมา ดำเนินการตามความเหมาะสมต่อไป (ไทยรัฐออนไลน์, 2565)

2.2 อาบัติทุกกฎ (ทำไม่ดี) ซึ่งเป็นอาบัติกว่าปาจิตติยเสียอีกที่จัดอยู่ในอาบัติเบาตามพระธรรมวินัย แต่มีบางข้อที่ถ้าเมื่อทำแล้วเป็นโลกวัชชะ ชาวโลกติเตียนและรับไม่ได้ จำต้องให้ลาสิกขาหรือสละสมณเพศได้ เพราะประกอบด้วยมติมหาเถรสมาคมเกิดเป็น พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (พร.บ) ด้วย ยกตัวอย่าง เช่น

มส.มีมติห้ามพระชักรถ เมื่อวันที่ 30 เม.ย. 2564 ที่พระตำหนักเพชร วัดบวรนิเวศวิหารมีการประชุมมหาเถรสมาคม (มส.) โดยภายหลังการประชุม นายสิปปวัชร แก้วงาม ผู้ตรวจราชการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ (พศ.) ในฐานะโฆษก พศ. กล่าวว่า พศ. ได้ทำเรื่องเสนอเข้าสู่การพิจารณาของมส. เกี่ยวกับการพระภิกษุ สามเณร ขับขี่รถยนต์และรถจักรยานยนต์ โดย สืบเนื่องจากเมื่อปี 2563 มส.เคยมีมติเกี่ยวกับการดังกล่าว โดยให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตรวจตรา การขับขี่รถยนต์ และจักรยานยนต์ของพระภิกษุ สามเณร เยี่ยง ประชาชนทั่วไป แต่กลับพบว่าช่วงที่ผ่านมา มีพระสงฆ์หลายรูปไปทำใบขับขี่ ซึ่งมีสำนักงานขนส่งบางจังหวัดไม่ทำ ให้ เพราะเห็นว่าไม่เหมาะสม จนเกิดเป็นเรื่องฟ้องร้องกันขึ้น ขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาแล้วหากพระภิกษุ สามเณร ขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ อาจจะนำไปสู่การกระทำผิดทางพระธรรมวินัย เช่น การเกิดอุบัติเหตุทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ หรือเสียชีวิต เป็นต้น ที่สำคัญยังถือว่าไม่เหมาะสมกับสมณสาธิตด้วย

นายสิปปวัชร กล่าวต่อไปว่า ดังนั้น มส.จึงมีมติเห็นชอบ ดังนี้ 1. ห้ามพระภิกษุสามเณรขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ 2. ห้ามการกระทำที่เอื้อต่อการขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ เช่น การทำใบขับขี่ เป็นต้น 3. หากพบเห็นให้เจ้าคณะผู้ปกครองพิจารณา โทษตามลำดับการปกครองคณะสงฆ์ เว้นแต่เป็นการขับขี่เพื่อกิจการของวัด โดยเป็นการขับ ขี่ภายในวัด หรือเหตุจำเป็นฉุกเฉินอย่างยิ่ง เช่น มีพระภิกษุสามเณรอพาธ ต้องรีบนำส่ง โรงพยาบาล เป็นต้น (เดลินิวส์, 2564) ซึ่งการปกครองคณะสงฆ์การลงโทษพระที่ชักรถก็ ต่างกันออกไป บางพื้นที่เพียงตักเตือน ลงทัณฑ์ บางพื้นที่ ถึงขั้นรายงานผู้บังคับบัญชาและให้ลาสิกขาจากความเป็นพระและยังมีอีกหลายกรณี เช่น บินขบาตผิดเวลา หรือเที่ยวกลางคืน โอ้อวดหรือเล่นโซเชียล ฯลฯ ล้วนแล้วแต่เป็นทุกกฎ เป็นการทำความผิดสถานเบาแต่เป็นโลกวัชชะบางเหตุการณ์ต้องให้สึกหรือจับสึก

มองให้เห็นว่า อาบัติบางข้อถึงแม้จะเป็นอาบัติเบา อย่างที่ผู้เขียนได้ยกตัวอย่าง ไม่ว่าจะเป็นปาจิตติย หรือทุกกฎ แต่บางข้อเป็นโลกวัชชะ คือ ชาวโลกติเตียน หรือเป็นบ่อเกิด แห่งความหมดศรัทธาของพุทธศาสนิกชน มีโทษในด้านของกฎหมายหรือเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ที่จำเป็นจะต้องให้ลาสิกขาไป อย่างที่ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างแล้ว เพราะฉะนั้น การลงโทษผู้กระทำความผิดต้องมีความสอดคล้องทั้งโทษที่เป็นปณัตติวัชชะ หรือเป็นโทษทางพระวินัย รวมถึงโทษที่เป็นโลกวัชชะ แต่ในทางพระพุทธศาสนา พระสงฆ์จำเป็นจะต้องยึดทางพระวินัยเป็นหลัก แต่ไม่ละทิ้งในเรื่องของโลกวัชชะ เพราะเป็นผู้ที่ประชาชนให้ความคาดหวังว่าจะต้องเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อบรรลุ มรรค ผล นิพพานเป็นนื่อนาบุญของชาวโลกได้ เพราะฉะนั้น ข้อที่เป็นอาบัติบางข้อที่ไม่ร้ายแรง ในทางธรรมวินัยแต่เกิดโทษร้ายแรงเป็นโลกวัชชะก็จำเป็นจะต้องคำนึงถึงและประชาชน จะต้องคอยทำนุ บำรุงรักษาพระพุทธศาสนา และบอกกล่าวเตือนโดยธรรมก็จะเกิด ประโยชน์แก่พระสงฆ์และพระพุทธศาสนาต่อไป

แนวทางการจัดการปัญหาศรัทธาและปัญญา หิริโอตตปปะ

แนวทางการจัดการปัญหาพระวินัย มี 4 ประเด็นหลักคือ

1. พระวินัยเกิดจากตัวบุคคล เพราะผู้ที่เข้ามาบวชในพุทธศาสนานั้นจำเป็นจะต้องมีหิริและโอตตปปะ คือ ความละอายและเกรงกลัวต่อสิ่งที่ตนบาปอกุศลจะต้องสร้างศรัทธา และปัญญาในข้อวัตร

ปฏิบัติตามแนวที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ เพราะฉะนั้นอยู่ที่ตัวพระภิกษุสามเณรหรือผู้ปฏิบัติธรรมเองที่จะสามารถปฏิบัติธรรมตามพระวินัยและให้ศึกษาให้เข้าใจถ่องแท้ก็จะไม่ประพฤติดิตตามพระวินัย

2. การสร้างความเข้าใจในพระวินัย และให้เข้าใจถึงพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ หรือ มติมหาเถรสมาคม ใต้ระบบของการปกครองกิจการคณะสงฆ์ว่ามีผู้ที่เป็นผู้ปกครองสูงสุด คือ มหาเถรสมาคม รวมถึงเจ้าคณะผู้ทำหน้าที่ปกครองดูแลและรวมถึงครูบาอาจารย์ พระอุปัชฌาย์ที่จะคอยสอดส่องดูแลต้องทำหน้าที่สั่งสอนจึงจะสามารถเข้าใจและปฏิบัติถูกต้องตามพระวินัย

3. พุทธศาสนิกชนต้องเสพข่าวอย่างมีสติ มีศรัทธาและปัญญาควบคู่กันไปถ้ามีปัญหามากเกินไปแต่ไม่เกิดศรัทธาไม่ได้พิจารณาไตร่ตรองโยนิโสมนสิการก็จะอาจจะเป็นโทษได้ หรือมีเฉพาะศรัทธาแต่ไม่มีปัญญาก็อาจจะหลงงมงายไม่รู้ตามความเป็นจริง ศรัทธาในตัวบุคคลมากกว่าศรัทธาในคำสอนทางพุทธศาสนา เพราะฉะนั้นพุทธศาสนิกชนที่ดีควรถือว่าตนเองมีชาวพุทธต้องคอยสอดส่องดูแลทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาช่วยกันรักษาพุทธศาสนาต่อไป

4. การเผยแพร่สื่อไม่ว่าจะเป็นสื่อโทรทัศน์หรือสื่อออนไลน์ต้องใช้วิจารณญาณและมี จริยธรรมในการเสนอข่าวโดยความเป็นธรรม มีการให้ข้อมูลทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายกระทำความผิดหรือผู้ที่โดนกระทำต่างๆ ก็ต้องมีสิทธิในการออกข่าวเท่าเทียมกัน มีธรรมาภิบาล จะเกิดการลดความขัดแย้งในสังคมด้วย สร้างความมีพระที่ดีเป็นเนื่อนาบุญของชาวโลก เพราะข้อวินัยที่เป็นข้อละเอียดอ่อนซึ่งทำให้พุทธศาสนามีความบริสุทธิ์บริบูรณ์ และนำเคารพศรัทธาจนชั่วลูกชั่วหลานต่อไป

ตารางที่ 1 สรุบทะขของอาบติ ปณณตติวชชะ และโลกวชชะ

ปณณตติวชชะ (โทษทางวินัย)	โลกวชชะ (โทษที่โลกติเตียน)	ประโยชน์	ผลกระทบ
อาบติเบา แก่ไขด้วยการ แสดงอาบติ, ประจันต่อ หน้าภิกษุ	โลกติเตียน, ดำหนิ	ป้องกันพระที่ จะ กระ ทำ ความผิด	วิกฤติการณั ศรัทธา
อาบติหนกที่แก่ไขได้ แก่ไขด้วยการอยู่ปริวาส	จับสีก	ลงโทษพระที่กระทำความผิดแล้ว	ข่าวพระสงฆ์ไม่ ได้มีการกลั่นกรอง
อาบติหนกที่แก่ไขได้ขาดจากความเป็นพระต้องลาสิกขา	ดำเนินคดี, แจ้งความ, ออกข่าว, ประจัน ,ประณาม	ทำ ให้ พระ ศาสนาบริสุทธิ์ พระสงฆ์เป็นเนื่อ นาบุญของชาวพุทธ	เกิดการบูลลี่พระสงฆ์

สรุป

การศึกษาพระวินัยของพระสงฆ์เถรวาทแบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ 1) พระวินัยของพระสงฆ์เถรวาท (ปณณตติวชชะ) และ 2) บทบัญญัติว่าด้วยโลกติเตียน (โลกวชชะ) พระสงฆ์มีพระวินัยในส่วนองปณณตติวชชะเป็นหลักส่วน ในการศึกษาเปรียบเทียบปณณตติวชชะและโลกวชชะ บางข้อเป็นพระวินัยมีโทษร้ายแรงเป็นโลกวชชะด้วย บางข้อแต่เป็นพระวินัย มีโทษร้ายแรงก็ไม่เกิดเป็นโลกวชชะก็มีส่วนบางข้อเป็นวินัยที่เบาแต่เป็นโทษที่เป็นโลกวชชะ คือ ทางโลกติเตียน จึงควรศึกษาให้เข้าใจทั้งในเรื่ององวินัยบัญญัติ

และว่าในทางโลก ดีเดียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะประชาชนที่เป็นผู้รักษาพระพุทธศาสนาต้องคอยสอดส่องดูแลและมีความเข้าใจในพระวินัยการจะกล่าวตู่หรือกล่าวหาพระที่ท่านกระทำความผิดก็ต้องเข้าใจในส่วนของวินัยบัญญัติด้วยและพระสงฆ์นั้นนอกจากจะมีข้อวินัยที่เป็นปณัตติวัชชะแล้วยังมีพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (พร.บ) กฎกติกาก หรือ นโยบายของมหาเถรสมาคมรวมทั้งกฎหมายบางข้อที่พระสงฆ์จะต้องปฏิบัติตาม

เอกสารอ้างอิง

- ข่าวออนไลน์ 7 HD. (2566). สิกแล้ว! พระมหาถูกตุน โอน 3 หมื่น ซื้อบริการแต่สาวซึ่งหนี. สืบค้น วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2566,จาก <https://news.ch7.com/detail/620786>.
- ญาณวชิระ. (2556). ลูกผู้ชายต้องบวช. สืบค้น วันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2566, จาก <http://www.jarijyatam.com/th/precept-precept>.
- เดลินิวส์. (2564). มหาเถรามีมติห้ามพระ-เณรชักรถ. สืบค้น วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2566, จาก <https://d.dailynews.co.th/education/840553/>.
- พระปริยะพงษ์ คุณปัญญา. (2553). ปัญหาการล่วงละเมิดจริยธรรมของพระภิกษุสามเณรในสังคมไทย ศึกษาเฉพาะกรณีการก่อคดีทางโลก. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาจริยศาสตร์ศึกษา. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). (2546). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.